

I Guds händer - Vägsträcka 28 Till lejongropen Dan 6:11 - 17

Bidrag från Bengt Pleijel
2008-03-11
Senast uppdaterad 2008-03-16

Männen begav sig gemensamt dit och fann Daniel i färd med att be och att åkalla sin Gud. De gick då till kungen och sade, med hänvisning till den kungliga förordningen: "Har du inte utfärdat ett påbud att den som under de närmaste trettio dagarna ber till någon gud eller människa utom till dig, konung, skall kastas i lejongropen?" Kungen svarade: "Det står fast, enligt Mediens och Persiens orubbliga lag." Då berättade de för kungen: "Daniel, en av de fångna judarna, bryr sig varken om dig eller om det påbud som du har utfärdat utan förrättar sin bön tre gånger om dagen."

När kungen fick höra detta, gjorde det honom mycket ont, och han föresatte sig att rädda Daniel; ända till solnedgången försökte han finna en utväg att hjälpa honom. Då gick männen än en gång gemensamt till kungen och sade: "Konung, betänk att enligt medisk och persisk lag är alla påbud och förordningar som kungen utfärdar oåterkalleliga. På kungens befallning hämtades nu Da-niel och kastades i lejongropen. Kungen sade till honom: "Den Gud som du ständigt dyrkar må rädda dig!" Sedan drog man fram en sten och lade den över gropens öppning, och kungen förseglade den med sitt eget och sina stormäns sigill, så att ingenting skulle kunna ändras i Daniels sak.

Trots att Daniel hade dörren stängd var det fullt med folk på ta-ke bredvid som krupit upp där för att spionera på honom. De hade kikare i handen och kameror. De var så säkra på att denne man skulle lyda sin Gud mer än människor. Och de fann honom också bedjande. Det finns gånger då en människa måste bryta mot lagen. Om det kommer en lag som förbjuder oss att bedja och samlas till gudstjänst måste vi ändå samlas och be.

Vad blir nu följden av denna komplott? De går till kungen och rapporterar. Lagg märke till att de kallar honom en av de fångna judarna (v 13). Inte: "en av dina ministrar". De gör allt för att förnedra denne duktige ämbetsman.

När kungen fick veta vad Daniel gjort blev han bedrövad. Han försökte hela dagen att finna en utväg. Men kungen körde fast. De andra ämbetsmännen hade fångat honom i hans egen fälla. Kungen kunde inte erkänna att han fattat ett felaktigt beslut. Det är något mycket svårt att säga: Jag gjorde fel ...

Det enda Dareios kunde säga var: "Den Gud som du ständigt dyrkar må rädda dig" (v 16). Hade Dareios hört talas om den mirakulösa räddningen av de tre männen i den brinnande ug-nen? Vågade han hoppas att det fanns en sista utväg?

Så kastas Daniel i lejongropen och gropen förseglas med kungens och stormännens sigill. Ingen av parterna skulle kunna gripa in utan att de andra gick med på det.

Ingenting skulle kunna ändras i Daniels sak (v 17).

Ingenting?

Pilatus svarade överstepräster och fariséerna: "Ni får en vaktstyrka. Gå och bevaka graven så gott ni kan." De gav sig i väg och skyddade den genom att försegla stenen och sätta ut vakterna. (Matt 27:65-66)

Rasta och BE-grunda!

Kunde kungen sagt att han fattat fel beslut?
Varför är det så svårt att erkänna sina egna fel?

Be

Herre, visa mig inte bara din väg
utan ge mig också mod att vandra den.